

“God is the First”

พระเยซูเจ้า แวะพักและเยี่ยมบ้านของมารีย์และมารธา **พระองค์ตั้งใจจะหยุดพักที่บ้านนี้ เพื่อปลีกตัวจากความวุ่นวาย** การเทศน์สอน และจากผู้คนหลากหลาย หยุดสมอง หยุดกังวลสักช่วงเวลาหนึ่ง แม้จะเป็นเวลาไม่นานมาก แต่พระองค์ก็คาดหวังว่าจะได้รับการต้อนรับ และความอบอุ่น การผ่อนคลายทั้งร่างกายและสมอง ไม่มีการกล่าวถึงบ้านใดที่พระองค์ตั้งใจเข้าไปเยี่ยมขนาดนี้ โดยไม่ต้องมีธุระหรือต้องไปรักษาโรคภัยให้ใคร แสดงว่าพระองค์ตั้งใจแวะพักบ้านนี้จริง ๆ...ใช่บ้านของพี่น้องหรือไม่?

มารธาช่วยวุ่นวายกับการเตรียมอาหารและต้อนรับพระองค์ ก็คินะ แต่กลับไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ปรารถนา อาหารทางกายพระองค์ไม่ต้องการเท่าอาหารฝ่ายวิญญาณที่ทำให้พระองค์ได้ผ่อนคลายจากการทำงาน **มารีย์ดูเหมือนจะไม่ใช่แค่รู้จักพระเยซูเจ้า แต่รู้จักและเข้าใจพระองค์ด้วย** มารี้น่าจะทำงานนี้เสมอ เมื่อพระองค์เสด็จมาที่บ้านคงจะหยุดจากการทำงานทั้งหลาย และมาอยู่ตรงหน้าพระเยซูเจ้า สนทนากับพระองค์ โดยเฉพาะรอฟังพระวาจาจากพระองค์ คนชื่อ “มารีย์” เป็นอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่าละ? ช่างรู้จักหัวใจพระเยซูเจ้าจริงๆ ไม่ต้องพูดมาก แต่ทำที่ที่แสดงออก ทำให้พระเยซูเจ้าพอพระทัยเสมอ ไม่ว่าจะเป็น “มารีย์ แม่พระ” หรือ “มารี มักดาลนา” และนี่ก็ มารี๋ย น้องสาวของมารธาและลาซารัสเพื่อนของพระองค์

พระวาจาที่พระเยซูเจ้าตรัสกับมารธาว่า **“มารธา เธอวุ่นวายด้วยหลายสิ่งนัก มีเพียงสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดไว้และจะไม่มีใครจะเอาไปจากเธอได้”** น่าคิด น่าไตร่ตรอง สิ่งนั้นคืออะไร? เพราะตรงหน้าของมารีย์ ก็คือ **“พระเยซูเจ้า”** เท่านั้น นางนั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ และทำให้พระองค์ตรัสเชิงเปรียบเทียบให้มารธาฟัง

เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ตรัสกับมารธาและมารีย์ พระองค์ไม่ต้องการต้อนรับมากมาย อาหารทางกายก็นิดหน่อยพอ แต่สิ่งที่พระองค์ต้องการคือ **การอยู่กับพระองค์** สักช่วงเวลาหนึ่ง สนทนา พูดคุยและฟังพระวาจาของพระองค์ เหมือนที่เรา ไปเฝ้าศีลมหาสนิท ไปสนทนากับพระองค์ หรืออาจแค่ นั่งเงียบ ๆ ฟังพระองค์ตรัสกับเราในใจ นั่นเป็นสิ่งที่พระองค์ต้องการจาก มารี๋ย มารธา และเราแต่ละคน ให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในใจของเรา สิ่ง

อื่นใดแม้จะดี แต่หากเมื่อเราเลือกแล้วทำให้พระองค์ไปอยู่อันดับรองๆหรือท้ายเลย ย่อมไม่ถูกต้อง และควรไตร่ตรอง เลือกเสียใหม่

มารซา เป็นตัวแทนของ การทำงาน และมารีย์ เป็นตัวแทนของการภาวนา ทั้งสองสิ่งนั้นดี และขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ แต่หนักไปทางสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ไม่ดีเช่นกัน จึงมีคำที่น่าสนใจออกมาว่า “จงทำงานอย่างมารซา” และ “ภาวนาอย่างมารีย์” แต่พระวาจาของพระเยซูเจ้าที่ดังแทรกเข้ามา ในการทำงานและการภาวนาของเรา ก็คือ อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดในเวลานั้น ที่จะไม่มีใครแย่งชิงไปจากเราได้ นั่นคือ ให้พระเยซูเจ้าอยู่กับเราเสมอ ไม่ว่าจะการทำงาน เมื่อต้องทำงาน หรือการภาวนา เมื่อถึงเวลาภาวนา หรือเวลาที่ทำกิจการต่างๆ พระองค์อยู่กับเราเสมอหรือไม่ นั่นต่างหากที่สำคัญ

จะมีบางคนที่ชอบภาวนาเสมอ มากไปก็จะมองออกว่าแค่การอ้างพระเจ้า แท้จริงอาจแค่เกียจคร้านในการทำงานและการทำหน้าที่ ทำงานมากไป ไม่หยุดไม่พัก แม้จะดีในบางด้าน แต่ชีวิตจะเหนื่อยและล้า และกระแสน้ำจะไม่นั่นคง เพราะไม่มีพระเป็นเจ้าอยู่เลย **จึงต้องสมดุลในการทำงานและภาวนา ดำเนินชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ** เพราะถ้ามีพระองค์ จะไม่มีสิ่งใดมาพรากจากเราไปได้ แต่สิ่งอื่น วันเวลาจะพรากมันไปจากเรา เราจึงต้องยึดพระองค์ไว้ให้มั่น

สิ่งที่ดีที่สุด และจำเป็นที่สุด มีเพียงสิ่งเดียว ที่พระองค์ตรัสนี้ ยังทำให้เกิดถึง พระวาจาที่พระองค์ก็เคยตรัสไว้ ในความหมายทำนองเดียวกันนี้ด้วย คนฟังตอนนั้นจะได้คิดหรือเปล่า? คือ ตอนที่ศิษย์ของยอห์น บัปติส มาถามพระองค์เรื่องการจำศีลอดอาหาร “(18)บรรดาศิษย์ของยอห์นและชาวฟาริสีกำลังจำศีลอดอาหาร มีผู้ทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “ทำไมศิษย์ของยอห์นและศิษย์ของชาวฟาริสีจำศีลอดอาหาร แต่ศิษย์ของท่านไม่จำศีลเลย” (19)พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้รับเชิญมาในงานแต่งงานจะจำศีลอดอาหารได้หรือขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขา คราบใดที่เจ้าบ่าวยังอยู่ด้วย เขาย่อมไม่จำศีลอดอาหาร (20)แต่จะมีวันหนึ่งที่เจ้าบ่าวจะถูกพรากไป ในวันนั้น เขาจะจำศีลอดอาหาร” (มาระโก 2)

พระองค์กำลังตรัสให้พวกเขาทำความเข้าใจความหมายของการจำศีลอดอาหาร ว่าต้องทำเพื่อให้พระเป็นเจ้ากลับมาอยู่กับเขา เพราะพวกเขาเสียพระองค์ไป พวกเขาจึงต้องจำศีลอดอาหารเพื่อให้พวกเขาถูกรื้อฟื้นที่จะให้พระองค์กลับมาอยู่กับเขา คือ เขาสำนึกผิดแล้วที่ไม่ได้กอด

พระองค์ไว้ให้แน่นพอ ทำให้พระองค์จากไป และพระองค์ก็เสริมว่า หาก “เจ้าปาว” ยังอยู่ในงานสมรส ซึ่งควรจะมีแต่ความสุข แล้วจะไปจำศีลอดอาหารทำไม ดูไม่ใช่เวลาที่จะเศร้าเลย ไม่ถูกกาลเทศะอย่างยิ่ง **“เจ้าปาว”** ก็คือ พระเยซูเจ้านั่นเอง พระองค์ยังอยู่กับบรรดาศิษย์ พระองค์คือความสุข ความยินดี ต้องฉลองต่างหาก บรรดาศิษย์จึงไม่ต้องอดอาหาร เพราะพระองค์ยังอยู่กับเขา แต่ก็เตือนบรรดาศิษย์ด้วยว่า ระวังนะ วันหนึ่งพระองค์จะจากไป พวกเขาเป็นเหตุที่ทิ้งพระองค์ไปหรือเปล่า? ถ้าใช่ เมื่อนั้นแหละพวกเขาจะเศร้าโศก เสียหาย ถึงกับต้องจำศีลอดอาหาร เพื่อให้ได้พระองค์กลับคืนมาอยู่กับเขาอีก

ถ้าจะอธิบายพระวาจาเรื่อง **“เจ้าปาว”** และ **“สิ่งที่ดีที่สุดใน”** ก็คือ **“องค์พระเยซูเจ้า”** นั่นเอง ที่บรรดาศิษย์ มารีย์และมารธา และเราทุกคน ต้องตระหนักเสมอว่า เพื่อพระองค์จะสถิตอยู่ด้วยเสมอ ดังนั้นสิ่งที่เราเลือก จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ว่าเรารักพระองค์ ต้องการพระองค์ ปรารถนาพระองค์เป็นอันดับแรกหรือไม่?

เรื่องมารีย์และมารธา ยังทำให้คิดถึง เหตุการณ์อีกตอนหนึ่ง ที่ (มาระโก 6:30-34) (30)บรรดาอัครสาวกกลับมาเฝ้าพระเยซูเจ้าและทูลรายงานให้ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่เขาได้ทำ และได้สอน (31)พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **“ท่านทั้งหลายจงมาพักผ่อนกับเราตามลำพังในที่สงัดระยะหนึ่งเถิด”** เพราะมีคนไปมาจนเขาไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะกินอาหาร (32)พระเยซูเจ้าจึงทรงลงเรือไปยังที่สงัด...

บางคน ให้หยุดทำงาน ยากกว่าให้ทำงานตลอดเวลาด้วยซ้ำ บางทีเราก็ไม่รู้ตัว คิดว่าพักผ่อนนั้นง่าย แต่เอาเข้าจริง แม้เวลาที่ควรจะพัก เรากลับใช้สมองมากกว่าเดิม ไม่ได้พักจริงๆ เลย ตัวอยู่กับกรอบคร่ำ หรืออยู่ตรงนี้ แต่ใจกลับไปทีอื่น ห่วงโน้น พะวงนั้นไม่หยุดหย่อน ฟุ้งซ่านที่บอกว่า การพักผ่อนนั้นง่าย การเฝ้าศีล อยู่เงียบๆ นั้นง่าย แนะนำให้ลองทำจริง ๆ คนที่ไม่เคย แม้แค่ไม่กี่นาทีก็รู้สึกเหนื่อย อึดอัด กระวนกระวาย เพราะไม่เคยหยุดพักจริงๆ นั่นเอง วันนี้พระองค์จึงเชิญชวนเราให้มาพักผ่อนกับพระองค์สักระยะ พระองค์ควรจะอยู่กับเราตลอด หากมีเวลาที่จะได้คิดถึงและขอบคุณพระองค์ **จงอย่าด้อยค่าและปล่อยเวลานั้นให้สูญเปล่าไป**

ขอพระเจ้าอวยพร

คุณพ่อวรพจน์ วิสิฐนนทชัย